

Arrest

nr. 92 125 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 25 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. MEULEMANS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2005 wordt aan verzoeker een studentervisum toegekend.

Op 24 september 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 8 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 september 2008 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing, dat op 15 juli 2009 bij arrest nr. 29 879 wordt verworpen, gezien het beroep zonder voorwerp is geworden doordat verweerder de bestreden beslissing van 8 april 2009 op 20 mei 2009 heeft ingetrokken.

Op 24 juni 2009 wordt verzoekers Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR) verlengd tot 31 oktober 2009 en vervolgens tot 31 oktober 2010.

Op 14 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 september 2008 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 januari 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 24 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 27 april 2011 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 december 2011 vult verzoeker zijn aanvraag aan met bijkomende stukken.

Op 23 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot verlenging van zijn BIVR. Op 14 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf als student, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 juni 2012.

Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 april 2011 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 juni 2012. Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

Op 25 juni 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.04.2011 werd ingediend, met actualisatie op 15.12.2011, door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat hij sedert 16.10.2006 tot op heden tewerkgesteld is bij DHL. Echter, het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkene legaal op het Belgische grondgebied verbleef op basis van zijn studies. De tewerkstelling had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het legaal verblijf van betrokkene verstrekt op 31.10.2010, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafverleden heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkene verblijft sedert 09.09.2002 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd\ heeft hier gestudeerd heeft diverse diploma's behaald' is werkwilleg, heeft reeds gewerkt en legt een arbeidsovereenkomst, loonfiches en diverse getuigenverklaringen voor) behoren tot de

gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.(...)"

De tweede bestreden beslissing waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de Minister van migratie- en asielbeleid wordt aan B., K. F.

geboren te Shisong, op (...)1975, (...)

van Kameroen nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 25/07/2012

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 10, 11, 22, 23 en 191 van de Grondwet en van de "anti-discriminatie wet van 10 mei 2007" en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"Aangezien artikel 9 bis voorziet dat als buitengewone omstandigheden worden beschouwd (zie tevens omzendbrief van 21 juni 2007) :

"zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk (idem" bijzonder moeilijk" is) maken om terug te keren naar zijn land van herkomst. "

Aangezien toch niet kan ontkend worden dat DVZ niet op de hoogte was van het feit dat verzoeker studies volgde in België en tevens beschikte over een arbeidsovereenkomst sinds 16 oktober 2006 tot heden gezien zij zelf in de bestreden beslissing aangeeft hiervan op de hoogte te zijn.

Aangezien nochtans het Eerste Protocol bij het EVRM bepaalt dat aan niemand het recht op onderwijs kan ontzegd worden en ook niet aan meerderjarigen.

Zie Kort. ged. Brussel, 31 mei 2006, T. Vreemd. 2006, afl. 4, 427.

Aangezien in een vonnis van 23 januari 2007 de Brusselse kortgedingrechter een attest van immatriculatie verleende aan een meerderjarige vreemdeling verleende tot het einde van diens studies verpleegkunde.

Dat de rechter zich hiervoor baseerde op art. 8 EVRM en art. 22 van de Belgische Grondwet, met name het recht op de bescherming van het privéleven.

Dat recht omvat o.m. het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen zonder een disproportionele inmenging van de overheid. Ook het recht om studies te voltooien kan hieronder dus begrepen worden

Zie Kort Ged. Brussel 23 januari 2007, T. Vreemd. 2007, afl. 2, nog niet gepubliceerd.

Aangezien artikel 8, tweede deel van het EVRM stelt :

"geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voorde bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang en de belangen van de persoon, in casu verzoeker, waarbij artikel 8 van het EVRM de richtlijnen tussen dat evenwicht heeft vastgelegd.

Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serie A, nr. 16, p 15.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (in casu volgen van een hogere opleiding, blanco strafregister, het beschikken over een goed betaalde en vast job) en de bescherming van de belangen van de staat (uitwijzingsbeleid - voordeel voor de staat : verzoeker heeft een inkomen van gem 2 500 euro brutto) op hetwelk de inmenging door de overheid steunt.

Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier.

Dat maw door het niet maken van enige belangenafweging het voor verzoeker niet duidelijk is of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen.

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Aangezien inderdaad de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat het recht op arbeid en recht op onderwijs artikel 23 en 23 GW, voorzien niet alleen door de grondwet maar ook door het EVRM (artikel 8), mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé, sociaal en economisch leven dat niet kan voortgezet worden.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijter / Steenberghe 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86 inzake Moustaqim / België

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03

Dat naar analogie kan verwezen worden naar de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2008 (20 234) alwaar duidelijk wordt gesteld dat het begrip "gezinsleven"(vgl privé - leven) in artikel 8 van het EVRM autonoom en onafhankelijk is zodat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM ingeval het niet mogelijk is om na te gaan of in de bestreden beslissing na te gaan of het juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de O.O.;

Zie idem inzake een ingediende aanvraag 9bis : RvV 19 februari 2009 (23 2008), T. Vreemd. 2009 blz 222

Dat bovendien het belang van de staat, wat door de wet niet wordt omschreven, niet in strijd mag zijn met artikel 10 en 11 van de Grondwet (immers artikel 191 van stelt dat deze rechten ook van toepassing zijn op vreemdelingen) alsook dient Uw raad erover te waken dat het belang niet op een buitensporige restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast.

Zie EHRM 20 april 1004, Bulena Tsjechische Republiek, §§ 28, 30 en 35,

Zie EHRM 22 december 2009, Sergey Smirrov/ Rusland, §§ 29 - 32, Gwh 30 september 2010, nr. 109/2010.

Dat inzake ook artikel 22 en 23 van de Grondwet niet werden gerespecteerd op vlak van het proportionaliteitsbeginsel.

Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier;

Dat menig asielzoeker of illegaal op basis van een arbeidsovereenkomst waarvan het bruto ruim boven het bestaansminimum ligt wordt geregulariseerd mits een langdurig verblijf van 5 jaar als alleenstaande en 4 jaar als gezin met kinderen.

Dat alsdan meestal een verblijfvergunning wordt verstrekt mits de firma, waarvan het contract wordt voorgelegd, door de werkgever binnen de 3 maand een arbeidskaart wordt aangevraagd en deze ook effectief kan worden voorgelegd.

Dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing werd genoteerd, weliswaar tijdens zijn studies in zijn behoeften mocht voorzien maar omdat verweerster (ten onrechte) de verlenging van het verblijf voor zijn studies op 14 juni 2012 heeft geweigerd kan van hem toch niet verwacht worden dat hij zich gaat toeleggen op illegale arbeid nu in de bestreden beslissing letterlijk wordt gesteld : "vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied"

Dat verzoeker immers zijn aanvraag tot verlenging verblijf voor zijn studies heeft ingediend op 23 september 2011 zodat hij al die tijd in de overtuiging was dat deze aanvraag zou goedgekeurd worden, temeer daar hij (voor de beslissing tot verlenging werd genomen, reeds 6 863 Euro aan inschrijvingsgeld en cursus materiaal had betaald !

Dat het juist in het belang van de economie dat verzoeker officieel werkt en belastingen betaalt en mee zorg draagt voor de staats inkomsten.

Aangezien tevens de artikelen 10, 11, 22 en 23 en 191 van de GW en de anti-discriminatie wet van 10 mei 2007 worden geschonden daar de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van volgende beschermde criteria: leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof of levensbeschouwing, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een fysieke of genetische eigenschap, en sociale afkomst.

Dat elkeen in gelijke omstandigheden geplaatst dan ook gelijk dient behandeld te worden.

Dat het voor een burger, zoals verzoeker, totaal ongrijpbaar dat wanneer, rekeninghouden met de feitelijke omstandigheden meerdere asielzoekers wel werden geregulariseerd en hij Niet !

Dat artikel 191 van de GW duidelijk laat verstaan dat deze regels ook gelden voor de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven o.m. het recht arbeid, waarvan verzoeker sedert bijna 6 jaar onafgebroken gebruik van maakt.

Dat dit blijkt uit het feit dat DVZ meermaals besluit tot een toekenning van een verblijf in België van meer dan drie maand aan personen die zich in een identieke situatie als deze van verzoeker bevinden.

Zie tevens RvV 28 augustus 2008 (nr. 15 247).

Dat verzoeker daarentegen wel een arbeidsovereenkomst voorlegt, alsook recente loonfiches (tot datum van huidig beroep, nl juni 2012 - stuk 3 alsook een tevredenheidsverklaring van de werkgever - stuk 4) en effectief ook belastingen betaalt zodat het voor elk burger in dezelfde omstandigheden geplaatst onredelijk is te begrijpen dat, hij niet alleen zijn diploma van het schooljaar 2011 - 2012 niet in ontvangst kan nemen doordat hij net voor de laatste examens het land moet verlaten maar ook dat hij zijn arbeidsovereenkomst eenzijdig moet verbreken om de aanvraag vanuit Cameroen in te dienen.

Dat maw op het ogenblik van het indienen van de aanvraag in zijn land van herkomst zijn positie is verslechterd : geen beëindiging studies, verlies van zijn job.

Dat elk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst niet zou besluiten tot een onontvankelijkheidsverklaring en zou vaststellen dat de beslissing niet beantwoordt aan de regels van een normaal en zorgvuldig bestuur.

Dat elke vorm van rechtszekerheid voor de burger manifest wordt ontnomen

Dat verzoeker inderdaad een school voorbeeld is van de vreemdeling die uiterst geïntegreerd is en zelfs bijdraagt aan onze economie waarbij hij zeer binnenkort met zijn diploma bedrijven van dienst kan zijn.

Dat hij overigens bij DHL een hoge functie heeft wat blijkt uit zijn bruto inkomen van gemiddeld 2 500 Euro per maand)

Dat een beslissing redelijk dient te zijn

Zie RvV dd 22 december 2010, RW.2011, blz 24."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden die een aanvraag op het Belgisch grondgebied verantwoorden, niet worden aanvaard. Verweerder motiveert uitdrukkelijk op de argumenten met betrekking tot verzoekers tewerkstelling sinds 16 oktober 2006 en verzoekers legale verblijf op basis van zijn studies. Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met deze motieven en meent dat er onvoldoende een belangenafweging werd gemaakt. Hiermee toont hij aan de juridische en feitelijke overwegingen te kennen en voert hij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel dan ook verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

In casu dient de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing de beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard,

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker stelde in zijn aanvraag onder het punt “1. Uitzonderlijke omstandigheden die de aanvraag in het land ver herkomst onmogelijk maken” het volgende:

“Werkomstandigheden:

Aangezien verzoeker inderdaad beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en dit sinds maar liefst 16/10/2006 en zulks tot op heden;

*Aangezien verzoeker als magazijnier tewerkgesteld is middels een voltijdse betrekking in het kader van het absolute minimumloon voorzien door de CAP;
Aangezien er een tekort is aan arbeidskrachten die bereid zijn zulke zware job op zich te nemen daar verzoeker meer dan 44 uren per week werkt;
Dat hij in dit knelpuntberoep derhalve voor de maatschappij een nuttige bijdrage levert;
Dat reeds meermaals door de Raad van State werd beslist dat de schorsing van een arbeidsovereenkomst een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt;
Dat kan verwezen worden naar volgende rechtspraak:
Zie Raad van State 28/06/2002 nr. 108.561, TVR 2003 nr. 4
Aangezien rekeninghoudend met het blanco strafverleden dan ook een belangenafweging dient gemaakt te worden en verzoeker dreigt zijn werk te verliezen indien hij in Kameroen de aanvraag regularisatie zou moeten indienen;
Dat verzoeker inderdaad geen gevaar betekent voor de openbare orde en de nationale veiligheid.”*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Verweerder motiveert dienaangaande onder meer het volgende:

“Betrokkene verklaart dat hij sedert 16.10.2006 tot op heden tewerkgesteld is bij DHL. Echter, het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang betrokkene legaal op het Belgische grondgebied verbleef op basis van zijn studies. De tewerkstelling had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits het legaal verblijf van betrokkene verstreek op 31.10.2010, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.”

Verzoeker is het niet eens met deze motieven en wijst op het evenwicht dat moet bestaan tussen het algemeen belang en de belangen van de persoon waarbij hij meent dat artikel 8 van het EVRM dit evenwicht heeft bepaald. Hij wijst hierbij op zijn recht om zijn studies te voltooien en zijn recht op arbeid. Hij meent dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé, sociaal en economische leven dat niet kan worden voortgezet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De

beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Aangaande zijn gezinsleven beperkt verzoeker zich tot de algemene verklaring dat zijn vaste partner drie maanden zwanger zou zijn. Hij legt een paspoort en een verblijfstitel van zijn vermeende partner neer en een doktersattest waaruit blijkt dat mevrouw zwanger is. Evenwel toont verzoeker op geen enkele wijze de relatie tussen hem en deze vrouw aan. Hij brengt geen bewijs bij van het feit dat zij een gezin zouden vormen of dat hij de vader zou zijn van het nog ongeboort kind. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker dit ook niet aanhaalde in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat verweerder geenszins op de hoogte was en hier ook niet diende over te motiveren.

Aangaande zijn privéleven wijst verzoeker in hoofdzaak op zijn arbeidscontract sinds 2006. Verzoeker betwist de motieven niet, dat hem in eerste instantie werd toegestaan te werken teneinde in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien tijdens zijn studies, op grond waarvan hij zijn legaal verblijf bekwam. Hij weerlegt evenmin dat zijn legaal verblijf verstreek op 31 oktober 2010 zodat ook zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten sindsdien vervallen is.

Verzoeker stelt weliswaar dat zijn verblijf op basis van zijn studies onterecht niet werd verlengd en wijst op het feit dat zijn verlenging reeds op 23 september 2011 werd aangevraagd en hij reeds 6863 euro aan inschrijvingsgeld en materiaal had betaald, doch uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een beroep indiende tegen de beslissing van 14 juni 2012 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing maakt geenszins het voorwerp uit van huidig beroep. De beslissing waarbij verzoekers verblijfsmachtiging op grond van de verderzetting van zijn studies werd geweigerd, is thans definitief geworden. Verweerder stelde dan ook op zorgvuldige en redelijke wijze dat verzoekers verblijfsmachtiging verstreek op 31 oktober 2010 en sindsdien ook niet meer mag werken, zodat verzoeker niet aantoont dat de huidige beslissing het stopzetten van zijn

arbeidscontract tot gevolg heeft en een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou vormen.

Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat het, gelet op zijn arbeidscontract, buitengewoon moeilijk is om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Met het betoog dat hij zijn arbeidscontract eenzijdig zou moeten opzeggen om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen, toont hij niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, nu hij er niet in slaagt aan te tonen dat het motief dat de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied reeds verstreken is op 31 oktober 2010 feitelijk onjuist is. Bovendien heeft verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf pas ingediend op 8 april 2011.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij meent over een recht te beschikken om zijn studies te voltooien. Zowel uit het verzoekschrift als uit de beslissing van 14 juni 2012 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat het geenszins gaat om een verderzetting van een aangevatte studie, doch om een nieuwe opleiding, waarover zoals hoger werd uiteengezet reeds definitief werd geoordeeld dat deze opleiding *“niet in de lijn (ligt) van zijn vroegere studies en tot een lager studieniveau behoort dan de reeds gevolgde studierichtingen”*.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont niet aan met welke elementen die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze oordeelde dat verzoekers arbeidscontract en studies het voor hem niet buitengewoon moeilijk maken om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen.

Een schending van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Artikel 22 van de Grondwet bepaalt eveneens dat ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Artikel 23 van de Grondwet bepaalt dat ieder recht heeft een menswaardig leven te leiden, waarbij onder meer het recht op arbeid wordt inbegrepen. Uit bovenstaande uiteenzetting is evenwel gebleken dat verzoeker er niet in slaagt een gezinsleven aan te tonen en dat hij er evenmin in slaagt aan te tonen dat zijn privéleven, met name het feit dat hij werkt sinds 2006 in die mate wordt beïnvloed door de bestreden beslissing dat de proportionaliteit tussen de genomen maatregel en verzoekers privéleven zou worden miskend. Verzoeker weerlegt immers niet dat de toestemming om te werken hem slechts tijdelijk werd toegestaan in het kader van zijn studies, dat hij sinds oktober 2010 niet langer een verblijfsmachtiging heeft in het kader van zijn studies en dat hij aldus sinds 2010, ook niet meer de toestemming heeft om te werken. Een schending van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker meent dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de anti-discriminatiewetgeving werden geschonden, nu de Dienst vreemdelingenzaken meermaals besloot tot een toekenning van een verblijf in België van meer dan drie maanden aan personen die zich in een identieke situatie bevinden als verzoeker, met name een arbeidsovereenkomst, loonfiches en een tevredenheidsverklaring van de werkgever voorleggen en belastingen betalen.

Verzoeker wijst hierbij op het arrest nr. 15 247 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch toont niet aan zich in een gelijke situatie te bevinden. Bovendien werd in dit arrest de bestreden beslissing vernietigd omdat uit de beslissing niet bleek dat verweerder rekening had gehouden met de door verzoekers bijkomende ingeroepen argumenten, terwijl uit bovenstaande bespreking blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met elk van de door verzoeker opgeworpen buitengewone omstandigheden. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing niet ten gronde is geoordeeld over de vraag of verzoeker in zijn situatie kan worden gemachtigd tot een verblijf, doch louter stelde dat niets verzoeker belet om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij wordt gediscrimineerd. Hij beperkt zich tot het opsommen van de gronden waarop discriminatie verboden is, doch geeft geenszins aan op welke wijze hij meent gediscrimineerd te worden door de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3. In zoverre verzoekers middelen ook gericht zouden zijn tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist. In zoverre verzoeker de mening zou zijn toegedaan dat de tweede bestreden beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, nietig was en hem om die reden geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven nu hij gemachtigd diende te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagde aan te tonen dat deze beslissing nietig is, zodat verzoekers argument faalt in feite.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN